

Hannu Kippo

Kyllä niitten kaas on lujalla

Oikiastaas tuahon päällekiriotukshen pitäs antaa lukuohje. Loppuosa lausheesta äännethän "ol lujalla".

Keskenkasvuset poikakluput ja tyttövarsat on varmhanki saanheet monen äitin ja isän pään harmajaks jo ennen aikojaas. Eisunkhan ne osannu yhtään varua, mitä suustaas päästivät. Totuuen sanothan joskus kuuluvan sikiäin suusta. Usiamman kerran minäki oon kuullu: "Jaa kyllä niitten kaas on sitte lujalla." Tai joskus jopa, että: "Nehän on nii hoperoja, että ne pyärii.

Met olimma taas kerran isän ja äitin kaas kyläsä semmosesa talosa, josa en ollu kuuna kullan valakiana käynny ennen. Talo oli vasta pykätty ja siinä oli oiken hyysikkä sisällä. Liänen ollu neliän vuajen kiäpheiillä. Saatti olla että istuin isän sotapyärän kyytillä mennen tullen.

Niinkö kaikki tiätää, nii sen ikänen poikaklupu taho osata hiliaa olla. Äiti sitä joskus muisteli, varmasti kauhuisaas, ko mää olin käynny monehen kerthan muka kuiskimasa sen korvhan: "Mikä täälä haisee, mikä täälä haisee?" Piänhen nenähän tarttu joku haju, joka ei ollu tuttu. Oon ihtekseni aatellu jäläkhenpäin, että sehän saatto olla vain uusien huanheitten ominaishaju. Mutta se tilanne on ollu varmasti vanhempien näkövinkkelistä vähinhääs kiusallinen. Lapsen kuiskaus on aika kova ja kovenee, jos siihen ei heti vastata.

Mutta eihän tua nyt ollu paha. Siittä en tiäjä, mitä talon väki (lue äänhen talovväki) mahto funteerata, ko sanothin, että: "Täälä haisee tummun piirongille."

Piironkhin oli aromiis luavuttanheet ainaki lysooli, jota piethin desinfiointiainheena, rautaviini, jota saathin apteekkari Mannerheimolta, kalammaksaöliy, jonka takia ei tahtonnu sikiänä tohtia suutaas avata, ko heti olthin laajaamasa ruakalusikallinen tuata onnetonta tököttiä, Hotapuluveri, valokuvat ja iankaikkisen vanha hirsimehtälompsa ja moni muu kapistus. Nekkö oli oikiasti tunkkaantunheet umpinaisesa piirongisa, nii sen hajun muistaa lopun elämääs.